

\$600.00 ЖЕРТВУВАЛИ МАЙНЕРІ АЛБЕРТИ ДЛЯ СТРАЙКЕРІВ В МАЙНАХ САСКЕЧЕВАНУ

Бінфейт, Саск.

18 вересня. День надворі холодний, хоч привітний. Вже зранку стали прибувати до нашого місцевості майнери з поближніх майнерських околиць. Чим раз більше й більше стало прибувати їх. Усі вони говорять про сучасну страйкову боротьбу, говорять за перемогу. Всі вони бадьорі й бойові.

Около 4 години зполудня усі займали простору площу. Почався масовий мітинг. Перший промовляв тов. Скарлат. По-го повітали робітників і робітниць гримками оплесками. Товариш переповів про перебіг страйкової боротьби, та кликав майнерів далі постійно витримати й вперто в боях аж до побіди. Заговорив про те, як страшно досі визнавали майновласники робітників, та на-

живали з них мільйонні зиски. Він оповів ще, як майновласники організували в Келгари страйк майнерів.

На те відповіли майже одногласно присутні, що вони не допустять до праці скебів у тешніх майнах, не дадуть відібрати собі роботи.

Після промови тов. Скарлата, заговорив тов. Форкін. Він заговорив про солідарність майнерів Алберти зі страйкувачами й наказав на чек на \$600, що його надіслали майнерські юні з Алберти. Усі присутні в числі до 500 робітників і робітниць висказали щире подяку майнерам Алберти за їхню допомогу в страйковій боротьбі. Гримками оплесками повітали ту солідарність, що її виявляють робітники страйкерам-майнерам.

АБЦ.

ВИСНАЖЕНІ ГОЛОДОМ І ПРАЦЕЮ, МАЙНЕРІ СНИДАЮТЬСЯ НА ЖИВИХ МЕРЦІВ

Тімміс, Онт.

Про північне Онтеріо, чимало ходять байачок поміж робітниками, що це багато частина Канади, там є копальні золота. Значить, багата околиця, повинно й ліпше житись робітникам. Усе це багатство належить до малої горстки паразитів. Сотки робітників з родинами примірають тут на недуги, що їх набули в майні або просто з голоду.

Власником усього багатства Голінджер компанія. До неї належать майні золота і полонина міста Тімміс. Усієї сторони, мешкальні будинки, галі і взагалі усе, що й представляє більшу вартість, усе це є власністю тієї компанії. Одна третина тих золотих майнів належить до іншої компанії, до Мекінтаєр ко., що не гірше за Голінджер визнає тешніх майнерів. Ті майнери, що не працюють, так виснажені голодом і хворобами, що вони скидаються на живих мерців. Майнерські сухоти пожерають щодня нові жертви. В майнах на порядку дня убивства та каліцтва робітників. От в місяці вересні, хоч він ще не закінчився, убитих в майні Голінджер 3 робітників, а покалічених 7. Страхотні робітників перед втратою праці жене їх в найнебезпечніші місця, під повислі скали, що кожнораз погрожують смертю.

Робітники незорганізовані. Деяке число українських і філіпінських робітників належать до робітничих масових організацій і до КПК, та до юні не належить ніхто, бо її тут немає.

6 даніс на одному старому

будинку, що сповіщає про існування ОБЮ, але ту юнію робітників вже давно оставили, бо не бачали в неї ніякої користі. Робота тієї юні зараз така: саме тепер, коли робітничу класу аусіх сторін тисне капітал, компанії продовжують години праці, викладають старих майнерів від праці, бо вони вже замало даються визнакувати й на те місце приймають молодих, сильних — то ОБЮ запросила до себе пона і він вичитує вечорами в їхньому офісі моделі "за спасення душі". Якось ОБЮ скликала мітинг, то звідомила наперед, що доступ "червоним" на той мітинг зборонений.

Щодо безробіття, то в Тімміс справа та є болючою. Треба буде докласти усіх аусіх та зміцнити боротьбу за працю або повне втримання. Тому 2 місяці безробітні вирушили під проводом КПК до ситі голу й домагаються праці або повного втримання. Буржуазна преса писала тоді, що демонстрували самі комуністи, а безробітних в Тімміс немає. Та коли стали реєструвати безробітних в тешній місцевості, вже зареєстрували їх 958. З того є 532 нежонатих, а 426 сімейних. "Червоні", як писала буржуазна газета, відказались від реєстрації, бо "не хочуть працювати на мілітарних кемпах".

Та число безробітних далеко більше, чим подає їх Бенетова реєстрація.

Боси, щоб виказати свою "гуманність", відкрили бред-лайн в одному французькому шпиталі, святий богородиці. Там дають деяким безробітним

обід, за те й заставляють їх молотити цілими днями. Значить, "отче наш" за кавалок хліба. Чи ж не жебраки?

Боси їдять розкішними карами, ведуть розгульне життя, а робітники мруть голодовою смертю. Інші знов замучують ся до втрати життя по майнах золота їх десятками вбивають скали.

Таке життя робітників в ту-

тешній багатій, золотій околиці Тімміс. Думаю, що може не довго вже даватимуть себе так насильно виголоджувати тешні робітники, не дадуть довші себе виголоджувати в тих золотих майнах. Кожний день наближує їх до шляху революційних боїв й вони приставляють на фронт боротьби за право на життя.

Робкор.

ЗДОРОВИХ РОБІТНИКІВ ГОТУЮТЬ В НЕВІЛЬНИЧІ КЕМПИ, А ХВОРИХ НА ДЕПОРТАЦІЮ

Саскатун, Саск.

Пропередних часів "класифікували" безробітних на уроженців Канади, Британії, горезжан, негорезжан, жонатих, нежонатих, ретурників і неретурників.

Тепер пани ще прийшли до того, що стали ділити на нежонатих, які діставали "Іду" в кухні "армії спасення". На час жив не давали цієї гнилої їди, мовляв, "ладо джаб" на живих і можна гроші "заробити" на прожиток.

Грошей на живих ніхто не заробив більш, як 10 доларів. Багато робітників вже без пенсії в кишені, бо за ті гроші треба було купити білизну або й шмаття і обуви. На Іду вже немає ні одного зломаного цента.

Панам байдуже. Безробітні ходять до ситі реліф офісу за карточками на поріч і снугу (воду). Але урядовці офісу замість видати карточку, дають відповідь.

— Йди до доктора на екзамінацію, чи ти здоровий, чи хворий.

Це новий розпорядок правил.

Виходить з того, що пани здорових робітників висилатимуть на примусові роботи, на яких будуть працювати безробітні під "охороною" машинних крісів і війська. "Платня", яку дадуть пани, буде рівна ну-

лі, бо робітник буде мусів їсти догніваючі провіант і ходити в тому, що дадуть пани на робітника. Коли не схоче їсти того гною-корму, пани нагоду-ють оливою, а за одіж дадуть мотилу.

Щодо тих "хворих", яких доктор признає за хворих, вони з ласки консервативного уряду на чолі з Бенетом будуть депортовані до країн чорного фашизму.

Так справа виглядає у місті в Саскатуні з безробітними нежонатими.

Жонаті безробітні дістають "реліф" і по місяцях роботи за 40 доларів. Це ті, що мають "привілеї", а ті, що не мають пропертів ні горезжанських паперів "фрі контрі", вони ходять до міської управи і просять депортації "добровільно", бо вже виходу немає для них. Голод до того ступення вже доводить, що люди визнася жінці, і діти, в яких догоряє останній живчик життя, змушені просити пнів о депортацію до старого краю, що у пнів називається не примус, а "за доброї волі".

Робітники повинні організуватися в революційній організації і під проводом компартії повести боротьбу за лад робітничо-фермерський, який не депортуватиме робітників, а дасть їм все належне до життя.

Безсильні.

ТАК, В КАНАДІ Є ПРОСПЕРИТІ, АЛЕ ДЛЯ ТАКИХ, ЯК БЕНЕТ

Ферні, Б. К.

Минулої зими признав нібито Бенет децю грошей на допомогу безробітним. Та щоби не дати безробітним тих грошей так даром, тешні батьки міста заставили безробітних рубати дрова в лісі. Безробітні відрубали той реліф по три дії в тижді.

Куди ж діваються ті дрова, що їх заповідали на рубання безробітні? Гедлюють ними пани самі. Хоч дрова в лісі пролягають танше, як давніше, все одно ті дрова екуповують бизнесмени і перепродують робітникам до дорогій ціні.

Перше треба було заплатити за 1 река \$2.50, зараз він коштує \$1.00. Ще й пани хваляться, що вони такі добрі, бо продають дешево дрова робітникам.

Та виказується, що ті дрова перекуповують бизнесмени і перепродують їх дорожче. Вони замовляють по 20-30 реків,

а бідні робітники мерзнуть далі, як мерзали колись. Хоч робітники самі наробили ті дрова, купити їх не мають за що, бо з тієї платні, що їм виплачувало місто за різання дров, ніяк не можна купити досить харчів, не то ще й опалу.

От якось переходжу я містом і зустрінув двоє дітей. Дівчину, так на 12 років і хлопця на 10. Вони були напів нагі, кризь подерте шмаття світліло наскрізь "проспериті". Оті діти несли на плечах патички по виванці. Я спитав їх, нащо вони несуть ті патички, коли зараз дрова такі. На те відповіли мені вони, що вони не є в силі купити тих дров, не мають за що.

— Ми не маємо грошей навіть на хліб — заговорили бідолашні.

А усієї Бенети ще й горлають, що в Канаді "проспериті". Так, це проспериті є, але для таких самих, як Бенет.

В. М.

ЗАЛІЗНОДОРОЖНІ КОМПАНІЇ СТРАШНО ВИЗІСКУЮТЬ СЕКЦІЙНИХ РОБІТНИКІВ

Понгставн, Келгари, Алта.

Зі зростаючою кризою в цілім капіталістичному світі, яка не минула і Канади, почався наступ пануючої класи на робітничу класу. Зривання зарплатної платні, викидування робітників від праці, гонення робітників при роботі — все те стало на деннім порядку.

Залізнодорожні компанії, щоби не зменшувати своїх величезних доходів, а щоб нагнати якнайбільше зисків, ще з весною заперестали брати секційних робітників на залізні дороги до роботи. А на томісць поступенно почали відда-

лювати якусь частку робітників від праці. Котрі робітники лишались ще на якийсь час при праці, зі страху перед поданням їх з роботи працюючим понад сили, щоб тільки задовольнити боса і остатні ще хоч на якийсь час при праці. В той самий час коли боси кажуть робітникам, що для них немає роботи, вимагають від робітників два рази стрілько роботи, а то й більше.

Секційні робітники, що чекали на роботу на залізній дорозі, не одержали її, а які робітники одержали яку працю, зістали скоро віддалені від неї. Ті робітники були обманені

босами раз-у-раз, що вони не задовго ще дістануть роботу. І з вірою чекали вони, що от-от незадовго пани знов покличуть їх до тої давно очікуваної праці. Але праці як не було, так і не приходила. А робітники скоро переконались, що боси їх обманювали і обманюють даліше.

Від тоді почався наступ робітників на робітників. Старші роботою на залізній дорозі робітників, почали викидати з роботи молодших робітників. І так опинилось тисячі залізнодорожних секційних робітників без праці. З них то залізнодорожні компанії ще взяли пару десятків на генки. На такому генку і мені прийшлося працювати пару днів. Залізнодорожні компанії, щоби краще використати секційних робітників при праці, віддали секційних робітників зі секції, а потім взяли тих самих робітників на генки. Іх заставила компанія виконувати ту саму працю, що і секційні робітники, а то ще і більшу, з далеко меншим числом робітників і за далеко меншу платню.

Ті генки залізнодорожна компанія перекидає з місця на місце, де її потрібно. Призначує босови такого генку час, коли він має роботу окінчити. Боси в страху перед тим наказом пнів, гонять робітників при праці, репетують на всіх і ся, щоби не тільки виконати панський наказ, але й перевиконати. А коли це босови не вдається, тоді боси галасують, що робітники не хочуть роботи — і проганяють робітників з роботи.

Таке було і на цьому генку, де я працював. Хоч робітники працювали тут понад свої сили, бо кожний хотів децю за роботу, все ж таки цей затурканий панами наймит панський почав проганяти робітників з роботи. Але коли робітники побачили, що пани проганяють робітників без всякої причини, зараз таки на другий день всі робітники вишли на страйк з домаганням, щоби ті робітники були назад прийняті до роботи і зажадали зміни боса. По цілоденній страйку ввечері прибув на місце страйку ровд-майстер. Він покликав до офісу кожного робітника з особня і випитував робітників, хто закликав їх до страйку і хто перший вишов на страйк. Але від робітників одержував одну відповідь.

— Ми всі були перші, ніхто нас не закликав. Ми самі гийшли на страйк. Хочемо зміни боса і прийняття сквітованих робітників до праці.

По пересудування робітників, сквітовані робітники були прийняті назад до роботи. Але бос оставив той самий тому, що робітники не постійно твердо за свої домагання, які поставили, але з цього робітники мають добрий приклад і науку. А так само переконались на досвіді, що організованою силою робітників можуть вибороти все.

Тому секційні робітники, а головню залізнодорожні не повинні чекати аж залізнодорожні компанії віддалять від праці всіх робітників, а вже від тепер залізнодорожні робітники повинні вступати в робітничі організації, як в організацію безробітних і ВЮТ. Бо час тепер важний для робітничої класи.

І. С. Домморець.

БАНКОВІ КРАХИ.

ПІТСБУРГ, Па., 25 вересня. — Питсбург Америкен Бенк енд Трост Ко. перекинула вчора в завідування стейтового банкового ревізора внаслідок сильного упляву депозитів протягом останніх днів. Усіх депозитів банк мав около \$3,000,000. Це вже пятий банк в Питсбургу, що закрався цього тижня. Вчора перестав функціонувати Мерментс Сейвінг енд Трост Ко. з депозитами на \$900,000 — також через те, що депозитори почали масово вибирати гроші.

ТАКИХ ТО ОРГАНІЗАТОРІВ МАЄ НАША ЗАЛІЗНОДОРОЖНА ЮНІЯ

Вінніпер, Ман.

Я належу до юнії, що зветься Brotherhood of Railway and Steam Ship Clerks Freight Handlers Express and Station Employees, Lodge №613.

Місячні збори тієї юнії відбуваються на Джеймс евеню в Лейбор Темпл. На зборах я був присутній і написав пару слів про них, та про роботу юнії. На тих зборах заговорив робітник П. Ковальчук і висловив, якто капіталістична класа посилює зараз наступ на робітничу класу, як виголоджує безробітних та розбиває їм голови на масових мітингах та демонстраціях. Промовець вказував на потребу допомоги в боротьбі за права робітничої класи.

Після того було поставлене висношення, щоби залізнодорожні робітники нашого ладуку вислали делегата з протестом до міської ради Вінніпегу проти такого поступовання з безробітними. Відбулось голосування. За висноском заявився більшість присутніх залізнодорожних робітників.

Побачивши, що висноск перейшов, панський наганяч зажадав, щоби повставали ті, що голосували за висноск. Так і зроблено. Делегат зістав вибраний. Він зажадав посвідки від секретаря, що делегат та-

кий то репрезентує наш юнійний локаль. Тоді встав організатор юнії, як спарений. Став викрикувати, що він докладає усіх старань, щоби секретар юнії не дав такої посвідки делегатові юнії. Так воно й сталося. Секретар не дав посвідки.

На 16 вересня той самий робітник зробив висноск, щоби за протестувати до манітобського правительства проти того, щоби поліція проганяла пікетників з-під фабрики в Сейнт Боніфеїс, де страйкували тамешні робітники. І знов той самий організатор юнії виявив своє протиробітничє становище. Він став викрикувати, що за тим висноском не сміє йти робітничий голосувати, мовляв, це проти праці.

На те повідомив тов. Ковальчук, що про таке "право" ніде не згадується в конституції юнії і визнавав робітникам, чому вони повинні голосувати за таким висноском. Та знов заговорив організатор, заявляючи, що хоч того в конституції немає, він таки радить робітникам не голосувати за протестатійним висноском.

Таких то організаторів має наша юнія. За наші гроші він втримується і займає таке становище, яке йому визначила панська класа.

Підслухач.

ВИКЛИКАЄМО ЕДМОНТОН НА ЗМАГАННЯ В ПРЕСОВІЙ КАМПАНІЇ "ВОРКЕР"

Венкувер, Б. К.

23 вересня на спільнім засіданні зарядів наших масових організацій, що гуртуються при Укр. Роб. Домі у Венкувері, обговорено значіння органу Комуністичної Партії Канади "Воркера" та його критичне фінансове положення й ухвалено перевести ударну кампанію в місяці жовті за придбанням нових передплат та пресо-вого фонду для цього часопису. Для успішного переведення цієї кампанії припорушено районним комітетам роздати листи між все членство наших організацій і втягнути всіх до участі в цій кампанії. Рішено також викликати едмонтонські масові організації на змагання. Суму визначено \$125.00, не включаючи відновленої передплати.

Районні комітети повинні доложити всіх старань, щоби перевести цю кампанію якнайуспішніше і перемогти Едмонтон. Заряди наших масових організацій кличуть все членство, як також всіх робітників і робітниць міста Венкувер взяти масову участь за придбанням фондів для одинокого робітничого часопису в англій-

ській мові — "Воркера".

Товариші, робітники і товаришкі, робітничі! Всі ми переживаємо теперішню економічну кризу, яка з кожним днем поглиблюється, всі ми знаємо, як панівна класа докладає всіх старань, щоби звести революційний рух з лиця землі, але ми не повинні цього страхатися, а, навпаки, ще більше вступати в ряди революційних організацій, ще більше зміцнювати нашу робітничу пресу без різниці, на якій мові вона друкується. Раз вона є робітничою, нашим обов'язком її підтримувати, бо зміцнюючи й поширюючи робітничу пресу, ми зміцнюємо наші ряди і тим самим прискорюємо боротьбу з панівною класою за повне визволення всего пролетаріату з-під гнету весівничого капіталу.

Всі на поміч "Воркерів"!

Пресовий Комітет.

Капіталізм робить з часописів капіталістичні підприємства, знаряддя наживи для багатів і знаряддя одурювання працюючих.

Товариші! Відновляйте передплату на "Укр. Роб. Вісті"!

ЧИТАЙТЕ "ВОРКЕРА"!

ЧИТАЙТЕ І БОРІТЬСЯ! БУДУЙТЕ СИЛЬНУ РОБІТНИЧУ ПРЕСУ!

Без бойової газети, що є провідником і організатором у боях робітників, не може бути дійсного робітничого руху.

Сьогодні в Канаді нема робітничої газети в англійській мові, що провадила б класову боротьбу, за винятком "Воркера". Через дев'ять років ця газета відбивала всі спроби знищити її й далі виходить тижнево та освідомляє класово робітників від моря до моря.

Передплата: на рік \$2.00; на пів року \$1.00. Поодинокі число 5 центів.

Тут є карта замовлення. Виповніть її та зашліть негайно!

Enclosed find for my subscription to the "Worker" for a period of

Name City

Address

THE WORKER

94 A CHURCH STREET

TORONTO — — — — — ONTARIO

ПРИЙМАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТУ

на новий місячний політико-економічний та культурно-пропагандистський журнал

ЗА БІЛЬШОВІЗАЦІЮ

Орган Центрального Виконавчого Комітету Комуністичної Партії Канади (в українській мові)

ЖУРНАЛ МАЄ ЗАВДАННЯ:

1. Висловити поточні завдання Комуністичної Партії, в зв'язку з канадійськими політичними та економічними питаннями, ухваленими на конгресі, пленумі ЦКК то-що.
2. Освітлювати тешній та міжнародний комуністичний рух.
3. Висловити теоретичні питання марксистсько-ленінізму.
4. Подавати приступно написаний матеріал по підготовці нових кадрів партійних членів та нового партійного активу.

ПЕРЕДПЛАТА НА РІК \$1.50

Адреса:

ЗА БІЛЬШОВІЗАЦІЮ

Ukrainian Labor Temple

Cor. PRITCHARD AVE. & MCGREGOR ST.

WINNIPEG, MAN.